

Copyright © 2001 KEN BRUEN
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2016 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRUEN, KEN**

**Garda / Ken Bruen ; trad.: George Arion Jr. -
București : Crime Scene Press, 2016
ISBN 978-606-94185-0-5
I. Arion Jr., George (trad.)**

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Colaj coperta: © MIHAI IĂCĂTUȘU

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION

Tehnoredactor: LAURA TIBĂR

Bun de tipar: mai 2016

Tipărit în România, ART PRINT

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Ken Bruen

Garda

Traducere din limba engleză de George Arion Jr.

CRIME SCENE PRESS
2016

E aproape imposibil să fii dat afară din Garda Síochána.¹ Trebuie să te chinui bine de tot. Câtă vreme nu te compromiți public, îți tolerează aproape orice.

Fusesem pe muchie. Nenumărate

Atenționări

Avertismente

Ultimatumuri

Păsuiri

Și tot nu m-am lăsat de tâmpenii.

Sau, mai exact, de băutura. Nu mă înțelegeți greșit. *Gardaí* și băutura au o relație lungă, aproape plină de iubire. Într-adevăr, un *garda*² complet treaz e privit cu suspiciune, ba chiar e luat în derâdere, atât înăuntrul poliției cât și în afara ei.

Superiorul meu de la unitatea unde făceam antrenamentele spunea:

– Tuturor ne mai place câte-o bere.

Semne și mârâituri aprobatoare din partea recruților.

– Iar publicului îi place că nouă ne mai place câte-o bere.

Din ce în ce mai bine.

– Ce nu le place sunt ticăloșii.³

A făcut o pauză ca să ne lase să gustăm gluma. A pronunțat ca în Louth, „*blaggard*”.

¹ Garda de poliție din Irlanda.

² Membru al *Garda Síochána*.

³ Joc de cuvinte între *guard* (polițist, membru al Garda) și *blackguard* (ticălos).

Zece ani mai târziu eram la al treilea avertisment. Am fost chemat în fața superiorului și mi s-a sugerat să caut ajutor.

– S-au schimbat vremurile, amice. Azi există programe de tratament, centre de dezalcoolizare, de toate. Puțin timp la John O' God nu mai e nici o rușine. O să te bați pe burtă cu clerul și politicienii.

Voiam să zic:

– Și asta ar trebui să mă convingă?

Dar m-am tirat. La ieșire, am stat nițel pe uscat, dar, treptat, am început să beau din nou.

Rareori să întâmplă ca un polițist să fie transferat în orașul de unde e, dar s-a considerat că locurile natale aveau să-mi facă bine.

O misiune într-o seară mohorâtă și rece de februarie. Neagră ca noaptea. Pândeam vitezomani la periferiile orașului. Sergentul de serviciu specificase:

– Vreau rezultate, fără excepții.

Partenerul meu era un bărbat din Roscommon, pe nume Clancy. Avea o atitudine relaxată și părea să ignore faptul că beam. Aveam la mine un termos de cafea, umplut până la refuz cu brandy. Aluneca ușor.

Prea ușor.

Nu prea se întâmpla nimic. Se aflase despre poziția noastră. Șoferii respectau suspect de mult limita legală. Clancy a oftat și a zis:

– S-au prins că suntem aici.

– Chiar că.

Apoi un Mercedes a trecut în goană pe lângă noi. Radarul a sărit pe roșu. Clancy a strigat:

– Iisuse!

Am băgat mașina în viteză și am pornit. Clancy, de pe scaunul pasagerului, a zis:

– Jack, ia-o mai ușor, cred că pe ăsta îl lăsăm în pace.

– Ce?

– Plăcuța de înmatriculare... o vezi?

– Așa, și ce?

– E de la Guvern.

– E strigător la cer.

Am pus sirena să urle, dar au trecut vreo zece minute bune până ce Merțanul s-a oprit. Când am deschis ușa, Clancy m-a apucat de braț și a zis:

– Cu prudență, Jack.

– Da, vezi să nu!

Am ciocănit în geamul șoferului. Nu s-a grăbit să-l coboare. Arborând un rânjel, a întrebat:

– Unde arde?

– Ieși.

Înainte să răspundă, un bărbat de pe banchetă s-a aplecat în față și a zis:

– Ce se-ntâmplă?

L-am recunoscut. Un politician important. Am zis:

– Șoferul dumneavoastră se comporta ca un nebun.

A întrebat:

– Tu ai idee cu cine vorbești?

– Da, cu căcănarul' care și-o trăgea cu asistentele.

Clancy a încercat să mă oprească și mi-a șoptit:

– Iisuse, Jack, termină!

Politicianul ieșise din mașină, se îndrepta spre mine. Cu indignarea întipărită adânc pe chip, zbiera:

– Mucosu' dracului! O să rămâi fără slujbă! Tu știi ce-o să se-ntâmple?

Am zis:

– Știu exact ce-o să se-ntâmple.

Și l-am pocnit în gură.

AFARĂ DIN GARDĂ

În Irlanda nu există detectivi particulari. Irlandezii n-ar suporta ideea. Conceptul este periculos de apropiat de acela al detestatului „informator”. Poți scăpa cu aproape orice, numai nu cu „turnătoria”.

Ce am început să fac a fost să găsec lucruri. Nu e o sarcină dificilă, e nevoie doar de răbdare și încăpățănare de catâr. Cea din urmă era punctul meu forte.

Nu m-am trezit într-o bună zi și am strigat „Dumnezeu vrea să găsec lucruri!”. De-aia nu mai putea El.

Există Dumnezeu și există versiunea Lui irlandeză. Asta Îi permite să fie delăsător. Nu că nu L-ar interesa, dar n-are chef.

Grație fostei mele cariere, lumea credea că sunt omul dinăuntru. Că știam cum merg lucrurile. De-a lungul timpului, lumea m-a căutat și mi-a cerut ajutorul.

Am nimerit de câteva ori și am găsit soluții. O mică reputație a început să se construiască pornind de la o premiză falsă. Cel mai important – eram ieftin.

Grogan's nu este cel mai vechi pub din Galway. Este cel mai vechi pub neschimbat din Galway.

În timp ce peste tot în rest pub-urile defilează cu

Uni-sex

Conținut scăzut de grăsimi

Karaoke

Exagerări

Grogan's rămâne fidel formatului de acum cincizeci și mai bine de ani. Și chiar mai mult decât elementele de bază. Scuipați și rumeguș pe podea, scaune tari, nimic sofisticat înăuntru. N-au dat încă de gustul

whisky-ului diluat

alcoolului cu suc

breezer-ului

E un loc serios unde se bea serios. Fără paznici cu căștile la urechi, în pragul ușii. Nu-i ușor de găsit așa ceva. Mergi pe Shop Street, treci de Garavan's, cotești pe o alee minusculă și ai ajuns acasă. Dacă nu liber, cel puțin fără lanțuri.

Îmi place pentru că e singurul pub care nu mi-a dat vreodată interdicție. Absolut niciodată.

Barul nu are ornamente. Două crose de hurling sunt încrucișate deasupra unei oglinzi pătate. Deasupra lor – un triptic. Un papă, St. Patrick și John F. Kennedy. JFK e la mijloc.

Sfinții Irlandei.

Cândva, papa juca la mijloc, dar după Conciliul de la Vatican a fost dat la o parte. Se ține pe aripa stângă.

O poziție precară.

Habar n-am care papă e, dar arată ca toți ceilalți. Puțin probabil să-și reia curând postul de mijloc.

Sean, patronul, care și-l poate aminti pe Cliff Richard din vremea când era tânăr, mi-a zis:

– Cliff a fost Elvis al englezilor.

O idee oribilă.

Grogan's a fost primul meu birou. Stăteam acolo în majoritatea dimineților și așteptam ca Universul să bată la ușă. Sean îmi aducea cafea. Cu o măsură de brandy – „ca să taie din gustul amar”.

Uneori pare atât de fragil, că mi-e frică nu cumva să nu mai apuce să facă cei câțiva pași până la masa mea.

Ceșcuța tremura pe farfurioară de parcă ar fi primit o veste groaznică. Îi spuneam:

– Folosește o cană.

Era oripilat; spunea:

– Avem niște standarde, totuși!

Odată l-am întrebat, în timp ce tremura la unison cu ceșcuța:

– O să te pensionezi vreodată?

– O să încetezi

vreodată să mai bei?

Mi se pare corect.

La câteva zile după Cheltenham, stăteam la masa mea obișnuită.

Câștigasem niște bani pariind la cursa cu obstacole și încă nu-i risipisem pe toți. Citeam *Time Out*. O cumpăram aproape săptămânal. Ghidul Londrei, cu aproape toate evenimentele din capitală.

Planul meu.

O da, aveam un plan. Puține lucruri sunt mai letale decât un băutor care are un plan. Iată-l pe al meu.

Aveam de gând să strâng fiecare bănuț pe care-l aveam, să mă mai și împrumut și să plec spre Londra.

Să închiriez un apartament șmecher în Bayswater și să aștept.

Asta era tot. Doar să aștept.

Acest vis mi-a trecut prin cap în multe zile groaznice de luni.

Sean a venit lângă mine tremurând, mi-a așezat cafeaua în față și m-a întrebat:

– Vreau semn cu plecarea ta?

– În curând.

A mormăit o binecuvântare.

Am sorbit din cafea și m-am ars pe cerul gurii.

Perfect.

Tăria coniacului mi s-a aprins printre gingii, izbindu-se de dinți. Clipele dinaintea căderii.

Paradisul într-o coajă de nucă.

J.M. O'Neill a scris în *Duffy is Dead* că brandy-ul îți dă suflu, apoi ți-l ia. Mai mult, trebuia să te trezești tot mai devreme ca să bei destul cât să fii treaz la ora deschiderii.

Încearcă să le explici asta neinițiților.

În bar a intrat o femeie, s-a uitat în jur, apoi s-a apropiat de teighea. Mi-am dorit să fiu mai mult decât eram. Coborând puțin capul, mi-am

testat abilitățile de detectare. Sau mai curând capacitatea de observație. Îi aruncasem doar o privire; cât puteam să-mi amintesc? O haină crem de lungime medie, croială scumpă. Păr șaten închis, până la umeri. Machiaj, dar fără ruj. Ochi adânciți în orbite, deasupra unui năsuc rotund, gură puternică. Drăguță, dar nu din cale-afară. Ghetecente din piele maro.

Concluzie: nu era de mine. A vorbit cu Sean, iar el a arătat înspre mine. Am ridicat privirea în timp ce se apropia. M-a întreat:

– Dl. Taylor?

– Da.

– Putem vorbi puțin?

– Sigur, luați loc.

De aproape era mai frumoasă decât mi se păruse. Liniile din jurul ochilor ei erau adânci. Îi dădusem treizeci spre patruzeci de ani. Am întreat:

– Pot să vă ofer ceva de băut?

– Domnul îmi aduce niște cafea.

Cât am așteptat, m-a studiat. Nu în chip discret ci pe față, fără nici un subterfugiu. Sean a venit cu cafeaua... și, ce să vezi, o farfurie cu fursecuri. I-am aruncat o privire și mi-a aruncat:

– Vezi-ți de treaba ta.

După ce s-a îndepărtat, ea a zis:

– E așa de fragil...

Fără să mă gândesc, am spus cel mai neinspirat lucru:

– El? Ne-ngroapă pe-amândoi.

A tresărit de parcă voia să se ferească de ceva. Am continuat bruta:

– Ce doriți?

Regăsindu-și calmul, mi-a replicat:

– Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Cum?

– Mi s-a spus că ajutați lumea.

– Dacă pot.

– Fiica mea... Sarah... s-a... s-a sinucis în ianuarie. N-avea decât șaisprezece ani.

Am scos sunetele convenționale de compătimire. Ea a continuat:

– Nu cred că s-ar fi... sinucis... Pur și simplu... pur și simplu n-ar fi făcut-o.

Am încercat să nu oftez. A zâmbit scurt și cu amărăciune:

– Asta ar spune orice părinte... nu-i așa? Dar s-a întâmplat ceva după.

– După?

– Da, a sunat un bărbat, care mi-a spus că „A fost înecată”.

Asta m-a dat pe spate. Mi-am revenit, stângaci, și am întreat:

– Poftim?

– Asta a spus. Nimic altceva, doar cuvintele acelea trei.

Mi-am dat seama că nici măcar nu știam cum o cheamă.

– Ann... Ann Henderson.

Cât de în urmă eram? Hai, adunarea! Am dat peste cap cafeaua pe care se formase un guler subțire de spumă. Ca să fac ceva, am bâiguit:

– Doamnă Henderson... eu...

– Nu „Doamnă” – nu sunt măritată. Tatăl lui Sarah ne-a părăsit acum mult timp. Ne aveam numai una pe cealaltă... De asta nu m-ar fi... lăsat... singură.

– Annie, când se întâmplă o tragedie din asta, tot soiul de dubioși și țcăniți apar de te miri unde. E ca un semnal pentru ei. Devorează durere.

Și-a mușcat buza de jos, apoi și-a ridicat capul și a zis:

– El știa.

Cotrobăind prin geantă, a scos un plic gros și a zis:

– Sper să fie destul aici. Sunt economiile pentru călătoria noastră în America. Sarah plănuise totul.

Apoi a pus o fotografie lângă bani. M-am prefăcut că mă uit. A zis:

– O să încercați?